

Kázání: 250. Jak se dožít vzkříšení

Kázání

Obrázek vytvořila umělá inteligence AI

Jak se dožít vzkříšení

1. čtení: Jeremjáš 17, 5 - 10

5 Toto praví Hospodin: „Proklet buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina.

6 Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet.

7 Požehnán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu.

8 Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.“

9 „Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná?
10 Já Hospodin zpytuji srdce a zkoumám ledví, já každému splatím podle jeho cesty, podle ovoce jeho skutků.“

2. čtení: 1. Korintským 15, 12 – 20

12 Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání?

13 Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus.

14 A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra,

15 a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých.

16 Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus.

17 Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších,

18 a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu.

19 Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!

20 Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.

Sestry a bratři, na Moravu se dostaneme zřídka kdy, a tak ji moc neznáme. Když už se tam jednou za čas ocitneme, rozhodně neštudujeme papírové mapy, abychom se ve spleti dálnic, silnic a místních komunikací vyznali. To už dneska dělá málokdo.

Nejjednodušší způsob, jak se někam co nejrychleji dostat, je navolit požadované místo v mobilu a kliknout na tlačítko „navigovat“. Jak snadné! Autíčko, nebo šipečka na displeji telefonu, každého řidiče spolehlivě dovede, kam je třeba. Pokud se ovšem nestane to, co nám minulou středu.

Byl jsem se svou chotí ten den na Moravě a rozhodli jsme se navštívit našeho emeritního kazatele Jendu Vychopně. Do aplikace v mobilu jsem zadal Kateřinice, číslo domu, kliknul na „navigovat“ a vyrazili jsme.

Po chvíli nám přišlo trochu divné, že z Valašského Meziříčí jedeme místo na jih na sever. Ale co, kdo ví, jak se tady ty silnice mezi kopci kroutí; navigace ví, co dělá. A skutečně věděla. Netrvalo dlouho a ocitli jsme se na nějakém zemědělském dvoře s polozbořeným domem, který zadanému číslu odpovídal. Bylo nám jasné, že je něco špatně.

Problém byl v tom, že jsem ze dvou Kateřinic vzdálených od sebe něco přes 50 km navolil místo té u Vsetína tu u Příbora. K Jendovi jsme dorazili sice s hodinovým zpožděním, ale pořád ještě včas na to, abychom si mohli pohovořit a zavzpomínat. Ještě že je ta Morava celkem malá.

Faktem ale je, že jsme do Kateřinic u Příbora jeli úplně zbytečně, cesta na sever byla naprosto k ničemu. Zmiňuji to, protože v dnešním čtení z listu Korintským píše apoštol Pavel o něčem dost podobném: „A jestliže nebyl vzkříšen Kristus, pak je naše kázání k ničemu; celá vaše víra je k ničemu!“

Hmm, vypadá to, že tady Pavel řeší něco, co pokládá za velmi důležité, něco, co v posledních letech určovalo jeho život a co ho motivovalo k enormnímu úsilí. Není to nic menšího než otázka vzkříšení.

Pavlovi nejde ovšem o zmrtvýchvstání Ježíše Krista, tady s korintskými křesťany nebyl v rozporu, jde mu o život po smrti jeho samotného i všech věřících v Krista.

V čem byl problém? Někteří lidé z korintského sboru měli totiž za to, že vzkříšení neboli zmrtvýchvstání se jich netýká.

Přišli z pohanského prostředí, kde víra v posmrtný život ve vzkříšeném těle zněla jako naprostý nesmysl. Cožpak někdo může vstát z hrobu a žít klidně dál jako by se nechumelilo? Tělo každého nebožtíka přece za pár dnů degraduje a za pár let se docela rozloží; nikdo už ho nikdy nedá dohromady. Navíc není o co stát. S tělem jsou jenom problémy a smrt je tak vlastně nejlepším způsobem, jak se ho jednou provždy zbavit.

Na život po smrti ale lidé odchovaní řeckou kulturou samozřejmě věřili. Jenom si ho představovali jinak než Židé a křesťané. Staří Řekové měli za to, že duše mrtvých odcházejí do podsvětí, místa zapomnění, kde pobývají bez smyslu a účelu. Nic moc veselého.

Proto někteří namísto cesty do podsvětí hledali možnost nějakého výtahu mezi bohy, kteří neumírají, ale žijí věčně. Stačilo přidat se k některému z mysterijních společenstev, kde se jedinec prostřednictvím tajných rituálů napojil na některého z bohů a získal tak pro sebe nesmrtelnost.

Jinou možností bylo čím dál víc populární učení o tom, že lidská duše je ve skutečnosti božskou jiskrou, která byla v hmotném těle uvězněna. Smrt se v tomto kontextu jeví jako vysvobození, kdy se duše po pozemských strastech odebere zase tam nahoru domů, kde splyne s bohem.

Všechny starověké pohanské představy mají jedno společné: na lidském těle a celém tomhle hmotném světě nezáleží. Lidé byli bohy stvořeni jaksí bez rozmyslu případně jsou přímo dílem zlovolných nebeských bytostí. Pokud člověk nechce skončit v podsvětí, musí něco udělat pro záchranu své duše. Když se vše povede, opustí duše odložené tělo i strastiplný svět a odebere se navždy do nebe.

Možná vám to, sestry a bratři, připadá povědomé. Není divu. Jak se tak křesťany stávali čím dál víc lidé z pohanského prostředí, až nakonec naprosto převážili, vnesli s sebou do církve i některé pohanské představy. Zejména tu o nesmrtelné duši, která se po smrti odebere z tohoto slzavého údolí domů do nebe.

Nic není vzdálenější biblické zvěsti. Proto apoštol Pavel trvá na tom, že korintské křesťany nečeká nějaký únik jejich duší do nebe, ale vzkříšení. A když se v Bibli píše o vzkříšení, pak to neznamená nic jiného než vzkříšení těla, ne odplynutí duše.

Právě vzkříšení těla bylo všem pohanům naprosto k smíchu. Jednou se takhle Pavel dostal do Atén, města filozofů. Vzali ho na místní areopag, kde se běžně řečnilo a filosofovalo, aby jim popsal, čemu věří. Když se ale v závěru své řeči zmínil o tom, že byl Ježíš vzkříšen z mrtvých, „...jedni se mu začali smát a druzí řekli: Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy“ (Skutky 17,32).

Křesťané v Korintu, kterým apoštol píše, sice uvěřili, že byl Ježíš vzkříšen, sedí na pravici Boží a jednou se vrátí, aby dal svět do pořádku, ale že by i oni sami měli být vzkříšeni, to jim nejspíš připadalo k smíchu. Přece když už se jednou ve smrti zbaví zátěže svého hmotného těla, proč by do něj zase někdy v budoucnu lezli? Dávali přednost tomu, aby se jejich duše raději jednou navždy uvelebily v nebi.

A právě tohle nedává Pavlovi smysl a musí na to reagovat: Když věříte, že byl Kristus vzkříšen, proč říkáte, že pro vás zmrtvýchvstání neplatí? Nechápete, že potom by bylo celé naše kázání a celá vaše víra úplně zbytečná?

Proč zbytečná? ptáme se možná společně s Korintány. Jde přece o to, abychom se dostali do nebe. K tomu nějaké vzkříšení těla není potřeba.

No, a tady jsme právě u kořene celého problému. Pohanům šlo o to dostat se do nebe, Pavlovi naproti tomu šlo o to dočkat se nového věku. S Ježíšovým poselstvím, jeho smrtí a vzkříšením totiž končí starý věk sobectví, nenávisti a lži, a skrytě začíná nový věk soucitu, lásky a pravdy.

Boží království je mezi vámi, říká Ježíš svým učedníkům, a Pavel ví, že velká proměna světa už začala. Vírou v to, co skrytě nastává, jsme už takříkajíc jednou nohou v nové budoucnosti. Až se Kristus vrátí, starý svět se s rámusem jednou provždy zhroutl a nový svět, který dosud nepozorovaně klíčil, vyrostl v celé své kráse.

Ježíšovo vzkříšení bylo prvním výstřelem. Stejně jako on povstal z hrobu v novém těle, tak každý, kdo ho následuje, bude, až to praskne, také vzkříšen k životu. V těle, samozřejmě. Jako Hospodin uhnětl prvního člověka z hlíny, uhněte všem nová těla, abychom mohli být při tom, když se poměry na zemi změní do té míry, že to tady bude jako v nebi.

Pavlovi záleží na tom, aby křesťané v Korintu pochopili, o čem víra ve vzkříšeného Krista vlastně je. Není o tom, že si usnadníme život, že budeme úspěšní, bude se nám dařit a budeme mít tam nahoře protekci. V jiném listu apoštol píše: „Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnuti do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi“ (2. Korintským 4,8-9).

Jinde zase vypočítává kolikrát byl bičován, kolikrát dostal ran holí a kolikrát seděl v base. Přesto mu to všechno stálo za to. Za co? Za vizi nového věku sounáležitosti a solidarity, věku, který se díky Kristu stává realitou už nyní a jednou tenhle starý svět od základu promění.

Pavel počítá s tím, že bude u toho. Pohané by se mu vysmáli, aténští filozofové by mu na to taktně řekli, že si ho poslechnou příště. Jak na apoštolův dopis reagovali křesťané v Korintu nevíme.

Třeba jim došlo, že vlastně všechno to dobré, o co se sami snaží, by bez výhledu na budoucí proměnu světa bylo jaksi k ničemu. Asi tak jako když vyrazíte do Kateřinek za kamarádem a dorazíte někam úplně jinam. Jedete svižně a cesta odsypá, křižovatky dáváte s přehledem a zatačky vybíráte ladně - jenomže, co je to platné, když nakonec dorazíte jinam než tam, kde chcete být.

Apoštol Pavel píše: Jestliže počítáte s tím, že se svět s příchodem vzkříšeného Krista Pána jednou provždy promění, pak určitě budete chtít být při tom. Ale potom musíte počítat s tím, že sami budete vzkříšení!

A právě o to jde: Za prvé věřit, že Boží království, nová lepší etapa tohoto světa, už v Kristu začala; věřit a zapojit se, aby to bylo alespoň tam kde žijeme stále patrnější.

Za druhé věřit, že nic z toho, co děláme pro Boží království, není zbytečné a k ničemu. Všechno dobré, co vykonáme, bude v obnoveném světě použito, byť by to byla jen sklenka studené vody podaná žíznivému, jak praví Ježíš (Matouš 25).

Za třetí věřit, že až se to zlomí a tady na zemi nastane nový věk spravedlnosti a milosrdenství, budeme u toho. Sice nevíme jak, ale o tom je víra ve vzkříšení.

PeČ

SPCH 16. 2. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)